

РАДОМИР АНДРИЋ

НА ИСПИТУ САМОСПОЗНАЈЕ

ПРЕ СПОЗНАЈЕ И ПОСЛЕ

Не кроз
отворена врата
нити прозор одшкринут
у свако доба не по цену
занемаривих самопозледа
пре спознаје надлогичног
именика не у сазвучју очекиваних
метафора не у име дуго одлаганог
преврата не без тегоба било кад
било где не изван слика
у којима чудесна боја
вечно траје

ДЕТЕ ЈЕДЕ БОГОЈАВЉЕНСКИ СНЕГ

Понекад нисам сигуран јесам ли
старац или дете научено одвећ
рано у родитељној кући
богојављенски снег
да једе и весело пева
ниједног трена не дижући потпуно
поклопац са сненог ковчега и тихе
посвете нашем светом оцу Јовану
Претечи који нам веровањем озарује
чело да нам студен заиста не може
ништа ни напољу ни унутра без обзира
да ли завејани снегом одувек поред
свега другог имамо још мало
срећних речи у изобиљу

ПРЕД ЊЕГОШЕВИМ ЛИКОМ

У Кобишници крајем
још једног лета родну кућу
Адама Пуслојића озарује искомским
одсјајем својих племенитих руку
Влад Чобану знаменит вајар и зналац
многих затајних ствари надасве шта
благодарни Бог плоди у нама углавном
у славу расвита одвећ спојеног са светим
видиком који се сваки пут изнова резбари
на сненим лицима у зраку заблисталом пред
Његошевим ликом посебно ако клокотристичка
самотворна свита на исти начин не види
да ли је Владика сам кренуо за трен увис
из крстозначног стабла или је заувек
претворен у једино тачно значење
унутар вајареве чеоне кости стекао
нешто више од обожених стихова
на путу између старог и новог
света ка неисцрпном изворишту
светлости животодајне

11. 9. 2019.

МОЈОЈ САПУТНИЦИ ГОРДАНИ ЛАТИЦЕ
ПОСЛЕДЊЕГ ЖЕРАВОГ ЦВЕТА

1.

Још можемо јасно да се видимо
на местима где заиста нема
више ничег довољно видљивог
посебно после муњевитог
промицања кроз једну
једину наслутиву
пукотину између
сећања валовитог и заборава
одсвуд вребајућег на именице
никад гласно изговорене
а ипак разговетне колико
и сам живот може да буде
сабран потпуно у незамисливом
настајању и нестајању

2.

Још можемо на другој страни
пролећног пламена да искушамо
самотворну сненост одједном
не само јуче нити данас
пред огледалом огромним
и опчињавајућим не само
за трен не само у муклој
ћутњи када немамо ниједног
поузданог одговора
зашто се тихо у нашим
зеницама склапају латице
последњег жеравог цвета

3.

Унутар затајне граматике
осећања још можемо моја
Љубави затворених очију
мало срећније једно другом
да се осмехнемо и заувек
спојимо титраве сенке

из врта саморађајућег
са својим светлосним извором
у кристалу снопватном без
обзира колико осамне маховине
обраста обескрајену чежњу између
неизречја и загрцнутих обећања

НА ИСПИТУ САМОСПОЗНАЈЕ

Нико тачно
не зна шта је у часу
болном задобило непорециву
потврду на испиту развоетне
самоспознаје а шта није открило
своје илузорно лице у запитаности
без остатка изнад гнезда свијеног
у житу меланхолном од младалачких
хтења и несанице коју изнутра
шарају неодгонетљива гатка
и неумитна магла
јесења